

УДК 687.1

МОДЕЛЮВАННЯ ФОРМИ ЖІНОЧОГО ОДЯГУ ЗАСОБОМ РОЗГОРТОК

Т.П. ШОПІНА

Українська інженерно-педагогічна академія

Жіночий одяг, який виготовляється із сучасних текстильних матеріалів, таких як штучні шкіри, тканина з плівковим покриттям, матеріали з водовідштовхувальним просоченням, тканини з хімічних волокон є затребуваним, потрібним товаром та запорукою успіху підприємства легкої промисловості. Але значної уваги потребує питання засобів моделювання форми одягу з даних матеріалів, тому що застосовується жорсткі, непластичні полотна, що виключають волого-теплову обробку. Отже для вирішення цього питання в проектуванні одягу застосовується засіб розгортки для моделювання форми жіночого одягу [3].

Метод розгортки застосовується при створенні одягу з сучасних текстильних матеріалів, які мають мінімальну розтяжимість. Тому при створенні одягу з них передбачають більший припуск на свободу облягання. Спосіб розгортки є проміжною сходинкою між способом створення форми з цілого матеріалу і формоутворення шляхом розкрою за допомогою лекал.

Принципом створення форми з окремих елементів є визначення числа розташування та напрямки швів, за якими елементи-лекала об'єднуються в єдине ціле. При цьому швам надається конструктивне та декоративне значення: вони повинні бути чіткими, геометрично красивими, членувати фігуру в гармонійних відносинах. Шви обов'язково повинні проходити по виступаючих точках тіла. Гармонія силуету визначається гармонією лекальних поверхонь, конфігурацій, обмежених швами. При цьому лінії швів і конфігурації фрагментів поверхні підкоряються ритмічному порядку, що утворює свого роду сітку членувань [1].

Моделювання форми жіночого одягу засобом розгортки відбувається в певній послідовності.

Початком її є робочий ескіз, де визначається функція костюма, матеріал, асортиментна приналежність, художньо-образний зміст, що визначає образ людини і своєрідність технічної структури.

На даний ескіз наносяться лінії членувань; по ньому знаходять подібні геометричні фігури, які членують форму. Пошук числа і величин подібних фігур, а також напрямків ліній, контролюється визначальними осями симетрії - центральною віссю фігури і віссю рук і плечей.

Ці лінії є вихідними при побудові розгортки форми. Повторення кожного фрагмента членування великої форми відбувається за допомогою другорядних, місцевих осей симетрії. Як правило, для отримання розгортки використовується елементарна геометрична фігура – трикутник. Формально трикутник можна виявити і в схемі будови людини (рівносторонній трикутник, утворений лініями, що з'єднують яремну вирізку і вищі точки грудей). Подібний до нього трикутник перебуває між крайніми точками

плечей і центром грудей. Загальною схемою властива трикутна основа утворення. При побудові розгортки використовується принцип модульності, побудованому на кратності змісту вихідної фігури. Число швів залежить від матеріалу і від задуму конструктора. Складна пластична організація тіла людини вимагає в ряді випадків відступу від жорсткого геометризму в окремих ділянках форми одягу - в місці з'єднання оката рукава з проймою, на ділянці плеча, на лінії горловини, при побудові ліній головного убору [2].

Абрис схеми містить в собі дві чільні постаті – трикутник і чотирикутник (трапецію), витягнутих по вертикалі. Іншими словами, перед нами два геометричних прообразу форми одягу зі штучних шкір або подібних їм матеріалів; в межах прообразів може перебувати оптимальний варіант силуетних форми.

Заслужують уваги вертикалі, горизонталі та діагоналі, членовані головні форми, які проходять через горизонтальні конструктивні пояси фігури. Провідні вертикалі з'єднують також анатомічні точки, як нижній рівень голови на хребетному стовпі, крайні точки плечових, суглобів, центри грудних залоз, пупок, точка, що позначає половину зростання фігури, точки стегнових кісток.

Обмежені цими точками подібні фігури органічно пов'язані з природного пропорційністю фігури і містять в основі класичну гармонійну основу. Пропорційні співвідношення частин можуть бути загостреними, більш динамічними або, навпаки, більш спокійними, статичними. Залежно від задуму форму можуть будувати або вертикалі і горизонталі, або тільки вертикалі або тільки горизонталі. У конструкції можуть переважати діагональні симетричні або асиметричні членування.

Існує можливість обирати і число членування, їх композицію. Творчість, яка розпочата з малюнка силуету форми, переходить у другу стадію, багату варіантними лінійними членуваннями, що є найважливішою результативною ланкою збагачення зовнішнього вигляду виробів [1].

Отже, оцінюючи метод розгортки в процесі моделювання форми жіночого одягу, можемо зробити висновок про практичність, точність, геометричну чіткість та специфічність даного методу.

Література

1. Горіна Г.С. Моделювання форми одягу / Г.С. Горіна. – М. : Легка і харчова промисловість, 1982. – 184 с.
2. Богушко О.А. Геометрія поверхонь одягу / О.А. Богушко, В.І. Малиновський, А.Є. Святкіна – К.: Освіта України, 2012. – 188 с.
3. Эргономика и дизайн. Проектирование современных видов одежды: Учебное пособие. / М.В. Колосниченко, Л.И. Зубкова, К.Л. Пашкевич, Т.А. Польша, Н.В. Остапенко, И.В. Васильева, Е.В. Колосниченко. – К.: ПП «НВЦ «Профи», 2014. – 386 с.